

Listopadové kalendárium

- Út 1.11. 18:00 poutní mše svatá slavnosti Všech svatých ve Zdětíně. 17:00* pěší pout' s lucernami do Zdětína (*odchod od fary; 17:10 cyklostezka)
- St 2.11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé: mše svatě 6:30 – MM (lat.) 9:00 – NPM (s pobožností na hřbitově); 18:00 – hřbitovní kaple Nové Benátky (s pobožností na hřbitově)
- Pá 11.11. 18:00 poutní mše svatá v kostele sv. Martina (a sv. Ludmily) Dražice
- Ne 13.11. Svatomartinské odpoledne – Mondík (Dražice)
- 14.-19.11. P. Marek – *exercicie*
- So 19.11. brigáda ve farním lese – dosadba stromů podél silnice
- Ne 20.11. Slavnost Ježíše Krista Krále – závěr liturgického roku
- Út 22.11. 17:30 Literární hodinka čtení básní Vojty Kotka s případným doprovodem hry na kytaru Štěpána Botoše.
- So 26.11. Uvedení do katechumenátu – pražská katedrála sv. Víta
- Ne 27.11. 1. Neděle adventní – začátek nového liturgického roku

Modlitba za zemřelé

Blíží se "Dušičky" a tak je dobré vědět, že modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici a vzpomínka na mrtvé je součástí každé mše. V období od 2. do 8. listopadu mohou každoročně věřící pro duše v očistci získat za splnění stanovených podmínek tzv. plnomocné odpustky – tedy prominutí časných trestů za odpuštěné hříchy a uzdravení jejich následků.

Podmínky pro plnomocné odpustky:

1. a 2. listopadu: při návštěvě kostela se pomodlíme Otče náš a Vyznání víry;
Od 2 do 8. listopadu: při návštěvě hřbitova se pomodlíme za zemřelé.

+

- 1) nemít dobrovolné zalíbení v žádném, ani lehkém hříchu;
- 2) zpověď (v okruhu několika dní před či po),
- 3) svatě přijímání (téhož dne, kdy chceme získat odpustky)
- 4) modlitba na úmysl Svatého Otce (téhož dne, kdy chceme získat odpustky).

Nota Bene:

- V našich zemích, kdo nemají možnost navštívit hřbitov v daném týdnu, mají možnost (díky dovození papežské penitenciáře) získat plnomocné odpustky již od 25.10.
- I během celého roku je možné získávat odpustky částečné... stojí za to se za duše v očistci modlit a neochabovat!

Vysvětlení k odpustkům <https://www.pastorace.cz/tematicke-texty/vysvetleni-k-odpustkum>

Neprodejný občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, 294 71 Benátky nad Jizerou, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakční rada: P. Marek Miškovský (e-mail: marek.miskovsky@gmail.com, mobil: 724 550 009), Martin Dědek (e-mail: martin.cyriak@seznam.cz).

NOVINY FARNÍ RODINY

občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

Slavnost VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA

10/2022 (N° 50)

30. října 2022

Posvícení

Nedávno jsem slyšel promluvu jednoho kněze. Zamýšlel se nad farizejstvím, nad farizeji a nad současnou dobou. Kriticky uznal pokrytectví farizeů, ale současně pravil, že farizeům nelze upřít zásluhy o zachování židovství po pádu chrámu, což my křesťanů musíme pochválit. Přirovnal naši dobu k podobnému epochálnímu zlomu (jako bylo zničení chrámu) a vyzýval Církev a její představitele k odvaze adaptovat se na nové skutečnosti, odhodit triumfalismus a být blízko dnešnímu člověku... Tož, poslouchalo se to dobře, znělo to odvážně (a bylo to tak jistě i myšleno), ale mělo to zásadní chybu: bylo to špatně.

Neberme farizeům snahu o čistotu víry (mojžíšské). Ale omítli Ježíše Krista jako Mešiáše, a díky jejich autoritě ani vyvolený národ jako celek Krista nepřijal. To, že dál rabínské židovství trvá, je důsledkem hříchu zaslepenosti. A také díky této zatvrzelosti byl zničen jeruzalémský chrám. Ano zničení chrámu byl epochální zlom. Skutečnou smírnou obětí – smrtí Ježíše na kříži – totiž starozákonní chrámové oběti (předobraz oběti pravého Beránka) ztratily smysl.

Zmrtvýchvstáním a sesláním Ducha Svatého začíná epocha posledních časů (srov. 1 Petr 1,19-20; Žid 1,1-2; 9,24-26), očekávání druhého příchodu Ježíše Krista. Další epochální zlom se konat nebude (2Jan 9). Církev nečeká na nějakou změnu, díky níž má opustit nebo měnit svěřené poklady. Její úkol je neměnný nezávisle na proměnách doby a veřejného mínění: hlásat Krista a získat pro něj celý svět (Mt 28,18-20), protože jen v NĚM je spása. Jeho učení je stejné od dob apoštolů až po dnešek a v plnosti se uskutečňuje v Církvi katolické.

Chrám jeruzalémský nestojí a nikdy stát už nebude (Lk 19,41-44), protože jediným veleknězem smlouvy nové a věčné (srov. slova proměňování v kánonu mše svatě) je Ježíš Kristus a Kristovo kněžství se Jeho ustanovením předává od večeřadla vkládáním rukou a modlitbou apoštolů (ordinatione-traditio apostolica). Naše chrámy pak jsou tam, kde kněží přinášejí oběť Nejsvětější.

Výběrem a úpravou učení od počátku Církve vznikaly (vznikají a zanikají) různé sekty. Škrtnutím kněžství a svátostí vznikl protestantismus – a není to epochální zlom, byť tento protest trvá už staletí. Stejně tak, když společnost přijme za své smilstvo (nevázanost a volnou lásku), cizoložství (další sňatky po rozvodu), zabíjení nenarozených dětí (potraty), likvidaci starých (eutanazie) a nemocných (eugenika), vychvaluje sodomský hřích (pochody hrdoosti), neznamená to, že se jedná o epochální změnu a Církev má změnit desatero a své učení. Ano jediný skutečný epochální zlom nastal vtělením Slova-Boha, který se stal člověkem (Jan 1,14). To je skutečnost, která navzdory rostoucímu mínění, že skutečnost (objektivitu) lze měnit nezávisle na ní jen podle toho, jak se na ni díváme (subjektivním pohledem), je a trvá.

Je příjemné poslouchat, že zlo vyřešíme tím, že ho za zlo přestaneme považovat – vše se mění, tak stačí změnit názor... ale, co odporuje přirozenosti a co se staví proti učení Ježíše Krista – byť by bylo sebelépe (s sofistikovane) argumentováno – je nutně špatně.

Slavíme slavnost posvěcení našeho chrámu. Je místem, které není profánní, protože se v něm zpřítomňuje oběť kalvárská a zůstává v něm přítomen ve svatostánku živý Bůh – Ježíš Kristus pod způsobou chleba. Účastněme se často mše svaté a buďme více evangelijní, věrme Písmu, jak nám je předává neměnná tradice Církve. Pak budeme imunní vůči šimrání oušek všelijakých evangelizátorů průměrnosti.

Bůh žehnej vaši věrnosti a touze následovat Krista!

Váš P. Marek

Svatou zemí se svatým Růžencem – tajemství světla (2)

„...který na hoře Proměnění zjevil svou slávu.“ To je znění 4. tajemství růžence světla. Co nám chtěl tehdejší papež a nyní svatý Jan Pavel II. sdělit jeho zařazením do nového růžencového oddílu?

Je jisté, že apoštolové, které si Pán Ježíš vybral za doprovod na horu Proměnění, nebyli pouhým doprovodem ve významu toho slova, ale měli konkrétní úlohu. Petr, jakožto budoucí první římský biskup. Skála, na které byla zbudována Církev. Jakub, první biskup v Jeruzalémě. Město, ve kterém za naše hříchy Ježíš umírá a pro naše spasení za tři dny poté slavně vstává z mrtvých. A nakonec Jan, miláček Páně, který ho věrně doprovází i na jeho poslední cestě. Evangelista, jenž vše znamená pro budoucí generace, pro Církev putující. Právě pro ni je určen růžec světla, aby jeho modlitba pomohla všem putujícím věřícím osvětlit je na jejich cestě víry, aby všem v Církvi pomohl pochopit Ježíšovo dílo.

Všichni tři apoštolové spatřili Slávu Pána Ježíše spočívající v jeho oběti, kte-

rou dovršil na Kříži, který se tak pro všechny stal „žebříkem“ do Nebe díky slavnému Vzkříšení. Stačí se jen svobodně rozhodnout přijmout Pána Ježíše do svého života. Žít podle Jeho učení, zachovávat ho a šířit dál. To pochopili i apoštolové, i když ne hned. Jak čteme v příběhu o Proměnění. Usnuli tam nahoře na hoře... Zřejmě únavou, protože vyjít večer na horu Tábor v Galileji, kde se podle tradice toto Proměnění uskutečnilo, není jednoduché ani dnes. Ovšem apoštolové jakmile na ně byl seslán Duch svatý, pochopili, co jim Pán Ježíš chtěl „říci“ tím, že je vzal s sebou a ukázal jim své proměněné Tělo předem. Při modlitbě růžence o tom můžeme rozjímat a snažit se to pochopit také, protože ona skutečná Proměnění nastane v posledním „světelném“ růžencovém tajemství. To zní: „...který ustanovil

Eucharistii.“

Eucharistie – pro mnohé největší tajemství víry těžké k pochopení, logicky nevysvětlitelné a pro hodně lidí nesmyslné. Prvotní církev byla kvůli ní považována snad až za kanibalskou sektu, když se mezi Židy rozšířila zpráva, že ve Večeřadle byl chléb Ježíšem „nějak“ proměněn v jeho vlastní tělo. Večeřadlem byla

Očekávaná oprava střechy ve Starých Benátkách

Ač smlouva na dokončení opravy střechy kostela starobenáteckého byla podepsána již v květnu, první část objednané krytiny dorazila teprve minulý týden. Rozebraná střecha nad sakristií ukázala, že bude nad sakristií třeba vyměnit prakticky celý krov. Doufáme, že oprava začne co nejdříve.

Tříkrálová sbírka 2023

V prvních čtrnácti lednových dnech bude probíhat opět tříkrálová sbírka – prosím o pomoc s touto tradiční akcí... Po ohlášené rezignaci Jiřiny Botošové sháníme nového koordinátora sbírky v Benátkách nad Jizerou. Pokud se nový koordinátor do poloviny listopadu nenajde, sbírku dělat v Benátkách nebudeme!

Koledníků z řad dětí bývá většinou dost, ale schází dospělí, kteří by s dětmi chodili. Zkuste, prosím, obětovat jedno odpoledne či dopoledne téhle bohublé činnosti, vždyť nejde jen o vybírání financí...

Věčné světlo

U našich svatostánků hoří věčné světlo, symbol přítomnosti Ježíše Krista – Boha živého mezi námi. Kde toto světlo svítí, je svatostánek „obydlený“, kostel je domem, domovem Božím.

Ve většině kostelů původní olejové lampy elektrifikace nahradila žárovíčkami, někde i plamen imitujícími.

Od minulého týdne jsme ve farním kostele obnovili původní živý plamen, olejovou lampu. Dej Bůh, aby živý plamen víry v našich srdcích nezhasínal!

**Uzávěrka pro články do příštího čísla,
(které vyjde nejspíš 27. 11. 2022)
je sobota 19. 11. 2022
Děkujeme redakce**

Chycen zloděj dřeva

Od konce srpna se nám ve farním lese ztrácí dřevo. Jedná se o krádeže dřeva na topení – soušek. Krom malých krádeží (1-2 stromy), proběhly dvě větší, kdy je ze stop jasné, že po lese jezdila velká technika (traktor) a stahovala a nakládala celé kmemy (zjištěno 31.8. a 18.10.). Proto jsme se rozhodli v sobotu 22.10. pokáčet a odvézt z lesa suché stromy na faru. Díky velké pomoci brigádníků přespolních, kteří necouvlí ani před nepřízní počasí, jsme udělali valník dřeva a podařilo se nám chytit zloděje při činu. Před polednem si přijel do lesa občan starobenátecký odvézt „pár stromů“, které si den před tím pokácel a nařezal na metry. Když jsem mu řekl, že si dřevo opravdu neodveze, „velkoryse“ mi nabídl, že by ho koupil a byl zklamaný „to je škoda, když mě to stálo tolik práce“, že dřevo neprodám. Poté jsem ho z lesa vyhodil a dřevo jsme odvezli... A hele z pár stromů byl téměř plný valník (cca 5-6m3)!

Jméno (ani iniciály a ani fotku) zloděje, kterého znám, zveřejnit nesmím. Ano, ochrana osobnosti – i zloděje – je dnes nedotknutelná... víc, než ochrana a nedotknutelnost soukromého majetku. Tak mi bylo řečeno na policii.

Proto, pokud budete v lese a potkáte někoho, kdo tam kácí či nakládá dřevo, prosím, neprodleně mi zavolejte, i kdyby vám říkal, že to má domluvené (ostatně zloděj mi tvrdil, že to má dovolené od pana Laciny ze Správy městských lesů). Nikdo nemá dovolení cokoli dělat ve farním lese bez mého výslovného dovození! (nestačí se na něj odvolávat)

P. Marek

N.B.

Zkušenost: Modlitba v bezmoci je dobrá, posiluje víru a nutí k sebeovládání – zvláště v myšlenkách, které mají tendenci být ve vztahu k některým lidem zlé.

Případným zájemcům kdo je zloděj soukromě sdělit mohu (celé naše setkání mám i nahrané), to ještě trestné není.

◆ Neméně důležité je odpustit svým bližním. Smíření s bližním. Aby naše odpuštění druhým bylo „skutečné“, měli bychom odpuštět krok po kroku.

◆ První krokem ke smíření s druhým je připuštění si bolesti, kterou nám druhý způsobil, znovu ji musíme prožít, abychom se s ní mohli rozloučit (ujasnit si, jak to vlastně bylo). Bolest nepotlačovat.

◆ Odpuštění je na konci této zlosti, ne na jejím začátku!

◆ Pokud toho kdo nás zranil, uvidíme, jako poraněné dítě, které kolem sebe kope, protože bylo samo tolikrát nakopnuto, budeme se na toho člověka dívat jinak. Je třeba zamyslet se nad tím, co nás tak hluboko zasáhlo a proč.

◆ Je to proto, protože ten druhý nás zasáhl v tom citlivém místě, kde jsme byli už dříve zraňováni a stará rána se opět otevřela. A to bolí víc, než zranění samo!

◆ Pokud tomu člověku, který nás zranil, neodpustíme, ponecháváme mu nad námi moc, protože jsme s ním stále ještě svázáni. Jak si na dotyčného vzpomene, cítíme nenávisť, která nám nedělá dobře. Sami se tím „ničíme“.

◆ Mnozí se nikdy neuzdraví, protože neodpustili. Domnívají se, že mají tzv. právo neodpustit, protože to přeci nejde.

◆ Neuvědomují si, že si tím sami ztěžují život, obírají se o pokojné žití, o svoji svobodu a někdy i zdraví.

◆ Odpuštění je naším osvobozením a uzdravením.

Z farní rady

Mgr. Jiřina Botošová oznámila rezignaci na členství v Pastorační farní radě. P. Marek tímto děkuje Jiřině Botošové za její pomoc farnosti a službu, kterou vykonávala ve farní radě. Protože není další náhradník, její místo zůstane do jara, kdy končí volební období a budou nové volby pastorační rady, neobsazené.

◆ Ježíšův výrok na kříži: „neboť nevědí, co činí.“

◆ Oni jsou opravdu slepí, tak poranění, že ani nemohou jinak než rozdávat rány dále, zraňovat jiné, aby mohli žít, věřit ve vlastní sílu.

◆ Cítí se tak slabí a tak uražení, že vlastní život cítí jen tehdy, když zraňují jiné. Pokud se na to podívám z tohoto úhlu pohledu, budu schopna/ý odpustit.

◆ V nás je místo Ticha-místo, kde v nás přebývá Bůh. Tam nás lidé nemohou zraňovat. Do tohoto vnitřního prostoru urážející slova neproniknou. Zde jsme zcela při sobě i zcela při Bohu. Z tohoto prostoru můžeme odpuštět, protože zůstává nezasažen.

◆ Pokud bychom chtěli odpustit z prostoru emocionálního, většinou by se nám to nezdařilo, protože tam ještě stále cítíme zranění.

◆ Ježíšova modlitba se obrací k Otci. Ten má odpustit lidem, kteří ho zraňují. To nám může pomoci.

◆ Sám se nemusím nutit k odpuštění, ale prosím Boha, aby odpustit těm, kdo mi ublížili. Prosím o to v modlitbě. Je-li modlitba upřímná, za nějaký čas můj hněv pomine, bolest se hojí a já mohu odpustit ve svobodě. Nevnímám už odpuštění jako něco, co je nad mé síly. Cítím se svobodný a pokojný. A pokoj mohu rozdávat dál.

Bože, žehnej našemu snažení.

MiJa

Kostelní Hlavno

Ani v listopadu z důvodu od září pokračujících oprav, jejichž součástí je výměna oken v presbytáři, v Kostelním Hlavně mše svaté nebudou. Uvidíme, zda bude možné mít mši svatou v prosinci (obvykle sobota před 1. Nedělí v měsíci), nebo až s novým rokem.

Letos opravujeme za 814 tis. Kč.

horní místnost jednoho z domů v Jeruzalémě, který podle tradice stál na hoře Sión, což byla a je jedna z částí Jeruzaléma, tzv. Horního města. Ustanovení eucharistie při poslední Večeři nebylo nějakým sektářským kouzlem, nýbrž vrcholným Božím skutkem, díky kterému s námi Bůh přebývá. Je všudypřítomný, prostě Jsoucí zde i všude jinde. Prostřednictvím Jeho Těla a Krve zde máme nevysychající pramen, u něhož se můžeme napájet doslova dnem i nocí. Stačí chtít, být pro to připraven a prožít Ježíšovu oběť při mši svaté. Nedává se nám jen obyčejný nekvašený chléb, dává se nám Chléb Života, Nebeská Mana. Pokrm života věčného, který navíc můžeme adorovat. Podobně jako to činila sv. Máří Magdaléna, když klečela u Jeho nohou.

Proto považují růžencová tajemství světla za velmi duchovně hluboká a promyšlená.

Svatý Jane Pavle II., děkujeme za ně a prosíme, oroduj za nás!

děd

k zamyšlení a rozjímání: Čtyři stupně lásky

Sv. Bernard z Clairvaux

1. milovat sebe pro sebe
2. milovat Boha pro sebe
3. milovat Boha pro Boha
4. milovat sebe pro Boha

Pokoj v duši jako cesta k dobrému žití

Myšlenky z knihy: GRÜN ANSELM, *Škola odpuštění*, 2002.

◆ Pokoj v duši nám umožňuje žít vědomě život se všemi jeho krásami i obtížemi. Jak k němu dospět, ptáme se.

◆ Důležité je ODPUŠTĚNÍ. Odpustit sobě, druhým a věřit v Boží odpuštění.

K zamyšlení a následování

Sokratovo síto

Jednoho dne potkal jeden Athéňan filosofa Sokrata a povídá: "Jestlipak víš, Sokrate, co jsem se zrovna dozvěděl o Tvém příteli?" "Počkej chvílku," odpověděl Sokrates. "Než mi cokoli řekneš, rád bych tě podrobil zkoušce. Říká se jí zkouška tří sít." "Tři síť?" "Přesně tak," pokračoval Sokrates. "Než mi začneš vyprávět o mém příteli, možná bude dobré na chvílku zkusit prosit to, co mi řekneš. První síť se jmenuje pravda. Máš naprostou jistotu, že to, co mi chceš říct, je pravda?" "Ne," odpověděl ten člověk, "vlastně jsem to jenom slyšel a..." "Dobře," řekl Sokrates. "Takže ty opravdu nevíš, jestli je to pravda nebo není. Teď vyzkoušejme druhé síť. Toto síť se jmenuje dobro. Chceš mi o mém příteli říct něco dobrého?" "Ne, naopak..." "Takže," pokračoval Sokrates, "chceš mi o něm říct něco špatného a nejsi si jist, jestli je to pravda. Hmm, hmm... Ale pořád ještě můžeš zkouškou projít, protože zbývá ještě jedno síť. Jmenuje se užitečnost. Bude mi to, co mi chceš o mém příteli říct, užitečné?" "No, ani moc ne." "Dobrá," uzavřel Sokrates, "takže to, co mi chceš říct, není ani pravdivé, ani dobré, dokonce ani pro mne užitečné. Tak proč bys mi to měl vyprávět?"

◆ Věřit v Boží odpuštění znamená věřit, že Bůh akceptuje všechno, co je v nás. To dobré, méně dobré i to špatné, jak to posuzujeme my. Věřit, že smazal a proměnil všechno to, co si stále vyčítáme a trápíme se tím.

◆ Odpustí-li nám Bůh, ztratí naše vina svou sílu a nemůže nás už rmoutit, odezní! Měli bychom však v sílu odpuštějící Boží lásky věřit tím, že sami sobě odpustíme, a tak se osvobodíme od destruktivní moci své viny.